

Biblická hodina – 29.09.2022

Suspírium: „[Ježiš] padol na kolená a modlil sa: „Otče, ak chceš, odvráť odo mňa tento kalich, no nech sa stane nie moja, ale tvoja vôľa!“ Tu sa mu zjavil anjel z neba a posilňoval ho.“ (Lk 22,41-43) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 282: „Ó, Hospodine, tebe spievam...“

Modlitba

Ďakujeme Ti náš Pomazaný Kráľ, Ježiš Kristus, ktorému „je daná všetka moc na nebi i na zemi“ (Mt 28,18), že cez Tvoje utrpenie na kríži môžeme badať všetky naše straste a problémy, ktoré nás zastihnú. Odpusť nám za naše každodenné nariekania, ktoré sú plné maloverností a lkania. Odpusť nám, že pre nás neexistuje nič iné, len to, že kto verí v Teba, tomu sa dobre vodí vo dne i v noci. Prosíme, skrze Tvojho Slova a vedenia Boha Duchu Svätého očisti našu pochabú myseľ, aby sme boli triezvi a skutočne bdeli nad vlastnými, ako si nás k tomu viedol Ty sám, pravý Majster. Nehmatateľný a nemenný Boh skrze Ježiša Krista, veľa ľudí trpí i dnes a aj náš dych sa zastaví, ak počujeme o nepochopiteľných veciach okolo nás, prosíme, daj nám dostatok viery, lásky a nádeje, aby sme zotrvali pri tých najzraniteľnejších, a vydržali pri nich aj vtedy, keď je to neznesiteľné. My chceme zostať až do poslednej chvíli Tvojimi vernými učeníkmi, prosíme, dobrý Pane náš, zasej horčičné semienko v spoločenstve Tvojho ľudu i dnes do našich srdc, aby sme vždy vedeli o Tvojej večnej slasti a dedičstve, ktorú si nám pripravil práve Ty, náš Spasiteľ, Kristus Pán. Pre Tvoje meno a pre Tvoju službu požehnaj našu biblickú hodinu a daruj nám to, čo vlastníš iba Ty. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišova 44. kapitola

„Jozef potom rozkázal správcovi svojho domu: „Naplň vrecia mužov potravou, koľko len unesú a každému z nich vlož jeho peniaze navrch do vreca. Tomu najmladšiemu polož však navrch do vreca môj strieborný kalich spolu s peniazmi za potravu.“ Správca urobil tak, ako mu Jozef rozkázal. Ráno za svitania vystrojili tých mužov aj s ich oslami. Keď vyšli z mesta a ešte neboli ďaleko, povedal Jozef správcovi domu: „Chod, ponáhľaj sa za tými mužmi a keď ich dohoníš, povedz im: ‚Prečo ste sa za dobro odplatili zlom? Či ste neukradli strieborný kalich, z ktorého pije môj pán a z ktorého veští? Veľmi zle ste si počínali, keď ste to vykonali.‘“ Keď ich dohonil, zopakoval im tie slová. Oni mu odpovedali: „Prečo to hovorí môj pán? Tvojim sluhom ani nenapadne, aby spáchali niečo také. Pozri, peniaze, ktoré sme našli navrchu vo svojich vreciach, sme priniesli späť z Kanaánu. Ako by sme mohli ukradnúť striebro či zlato z domu tvojho pána? U ktorého z tvojich služobníkov sa to nájde, nech zomrie, a my ostatní sa staneme otrokmi svojho pána!“ Povedal: „Dobre, nech je tak, ako hovoríte. Ten, u ktorého sa to nájde, stane sa mojím otrokom a ostatní budete

bez viny.“ Každý z nich sa ponáhľal, aby zložil svoje vrece na zem a každý ho otvoril. Potom začal hľadať od najstaršieho až po najmladšieho a kalich sa našiel vo vreci Benjamína. Nato si každý roztrhol rúcho, naložil náklad na osla a spolu sa vrátili do mesta. Tak došiel Júda so svojimi bratmi do domu Jozefa, ktorý bol ešte tam a padli pred ním na zem. Jozef im povedal: „Akého to skutku ste sa dopustili? Neuvedomili ste si, že človek ako ja vie veštiť?“ Júda odvetil: „Čo môžeme povedať svojmu pánovi? Čo máme hovoriť? Ako sa ospravedlniť? Sám Boh to dopustil na svojich sluhov pre ich previnenie. Teraz, pane, sme tvoji sluhovia, my, i ten, u ktorého sa našiel kalich.“ On však odpovedal: „Ani mi nenapadne niečo také urobiť. Otrokom mi bude len ten, u koho sa našiel kalich. Vy ostatní môžete pokojne odísť k svojmu otcovi.“

Tu predstúpil k nemu Júda a vravel: „Prosím, pane môj, dovoľ, aby tvoj sluha smel povedať niekoľko slov svojmu pánovi. Nehnevaj sa na svojho sluhu, veď ty si ako faraón! Môj pán sa vypytoval svojich sluhov: ‚Máte ešte otca alebo brata?‘ My sme vtedy svojmu pánovi povedali: ‚Máme ešte staručkého otca a malého brata, ktorý sa mu narodil v starobe. Jeho brat je už mŕtvy, zostal jediným dieťaťom svojej matky a otec ho miluje.‘ Ty si však svojim sluhom rozkázal: ‚Privedte mi ho, aby som ho videl na vlastné oči.‘ My sme vtedy svojmu pánovi povedali: ‚Ten chlapec nemôže opustiť otca, lebo keby ho opustil, otec by zomrel.‘ Ty si však svojim sluhom povedal: ‚Ak s vami váš najmladší brat nepríde, neukazujte sa mi na oči!‘ Keď sme potom prišli k tvojmu sluhovi, nášmu otcovi, rozpovedali sme mu všetko, čo povedal môj pán. Náš otec povedal: ‚Chodte znova a nakúpte trochu potravy.‘ Odpovedali sme mu: ‚Nemôžeme ísť, ak s nami nepôjde aj náš najmladší brat, inak nepôjdeme ani my. Bez neho sa totiž tomu mužovi nesmieme ukázať na oči.‘ Nato nám tvoj sluha, náš otec, povedal: ‚Vy viete, že moja žena mi porodila len dvoch synov. Jeden odo mňa odišiel a ja som povedal: »Iste ho divá zver roztrhala.« Už ho niet. Ak vezmete odo mňa aj tohto a na ceste by ho zastihlo nejaké nešťastie, v žiali by ste priviedli moje šediny do podsvetia.‘ Ako teda prídem k tvojmu sluhovi, môjmu otcovi, keď chlapec, na ktorom celou dušou lipne, s nami nebude? Keď zistí, že chlapca niet, zomrie. Tvoji sluhovia v žiali privedú šediny tvojho sluhu, nášho otca, do podsvetia. Tvoj sluha sa za toho chlapca svojmu otcovi zaručil: ‚Ak ti ho nedovediem späť, prehreším sa voči tebe, môjmu otcovi, na celý život.‘ Dovoľ teda, aby v otroctve u svojho pána zostal namiesto toho chlapca tvoj sluha a chlapec nech odíde so svojimi bratmi. Ako by som mohol prísť k svojmu otcovi, keby chlapec nebol so mnou? Mohol by som sa dívať na utrpenie, ktoré by postihlo môjho otca?“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-12. verš

Posledná skúška Jozefa je poučná a veľavravná. Dá naplniť vrecia svojich bratov obilím a dá vložiť do Benjamínovho vreca svoj strieborný kalich. Zvláštna hodnota kalicha spočívala v tom, že ho používali nielen k pitiu, ale aj k vešteniu. V Egypte táto forma veštenia pretrvávala veľmi dlho, i v novodobých dejinách Egypta sa veštilo hlavne na Nový rok.

Krádež je však krádež, a zvlášť krádež posvätného predmetu. Bratia sú však istí vo svojej spravodlivosti a s jasnosťou a s určitosťou vyhlasujú, že u koho sa nájde kalich, ten nech je usmrtený a ostatní sa stanú otrokmi Jozefa. Sami k tomu dobrovoľne pristupujú. Správca je však oveľa zhovievavejší. On chce potrestať len previnilca. Odmieta trestať ostatných. Aká zodpovednosť bratov! Hriech jedného prijímajú všetci. Jeden za všetkých, všetci za jedného. Zodpovednosť za druhého ako prostriedok kresťanského spolužitia. Zodpovednosť za iných, za bratov, za sestry, za vlastné deti, za tých, s ktorými žijem v jednej domácnosti. Dorásť k pravej zodpovednosti vie človek len vďaka súženiam. Po slovách zodpovednosti sú bratia dôkladne prehľadani a sú zarazení z toho, čo vychádza na povrch.

13-17. verš

Ich zármutok je obrovský i viditeľný, veď roztrhnú si svoje plášte. Sú zdesení z toho, čoho sú sami svedkami. Benjamín? Ako to? Všetci sa vrátia naspäť do mesta. Jozef ich ostro kritizuje a pripomína im aj svoje veštecké umenie, to je asi preto, aby sa neodhalil pred vlastnými bratmi, veď takéto praktiky boli v Izraeli zakázané: „[...] *nebudete veštiť ani čarovať.*“ (III Mojž 19,26) Jozef ukazuje svoju nepravú tvár, aby ho nespoznali, a samozrejme aj preto, aby sa skutočne preukázala ich vina. Vinu totiž si treba vedieť priznať: „Moja vina, moja preveľká vina...” – vyznievajú katolíci. V mene prítomných predstupuje Júda, ktorý otvorene svedčí o tom, že oni sa previnili voči Bohu. Majú za sebou ťažké previnenie, a vôbec nemyslí na kalich, alebo na peniaze, ktoré mali ukryté každí vo svojich vreciach. Jozefovi ako veštcovi povie celú pravdu o vlastnej rodine. Hriech ako kľbko kotúľali pred sebou do tohto momentu, a zrazu rodinná historka o bratovi, ktorý zomrel a o najmenšom, ktorý je teraz v šedinách najmilší otcovi, je pred Jozefom. Júda všetko vyrozprával a prijímajú všetci spravodlivý trest. Jozef však chce si ponechať iba Benjamína a ostatní sa môžu pokojne vrátiť domov. Tu je vrchol skúšky. Ako sa zachovajú bratia, keď majú príležitosť vrátiť sa späť do domova a všetko zvaliť na Benjamína? Mohli by z tohto vyviaznuť ako spravodliví a pred súdom ako obžalovaný musí obstáť iba Benjamín. Jozef navodil podobnú situáciu aká bola v Dotáne, tam kde on sa dostal do cisterny. Tu už sa nemôžu skrývať. Áno, život prináša situácie, kedy človek hriechy je zatlačený do kúta, a musí von s farbou. Sú momenty, kedy sa už nemôžeme pretvarať. Sú momenty, kedy sa musíme vyjadriť jasne a rázne. Existujú situácie, kedy človek nemôže zľahčovať. Existujú momenty, kedy sa človek musí

preukázať to, čo skutočne cíti, myslí a v čom / v KOM verí. Martin Luther a Ján Kalvín sa stali preto reformátormi, lebo ich presvedčenie bola opravdivá viera.

18-34. verš

Júda sa naozaj zachová ako levíča. Bojuje o a za Benjamína. Prosí o milosť. Pred zástupcom faraóna sa uchádza o život vlastného brata. Usiluje sa obmäkčiť srdce správcu Horného a Dolného Egypta. Cieľom Júdu je záchrana Benjamína. Práve preto sa ujíma i smrti trestu, len aby Benjamín bol prepustený. Vie, aké je to ťažké, lebo vladári orientálneho sveta nikdy nezmenili svoje rozhodnutia. Raz vyrieknutá smrť je definitívna smrť. Raz vyrieknutý žalár je definitívny žalár. Benjamín je však pre otca Jákoba iba mládenec a po Jozefovej smrti on sa stal miláčikom a maznáčikom otca. V šedinách narodené dieťa je pre Jákoba všetkým. Tu vidno, že Júda a jeho bratia prešli tvrdou školou. Už vedia čo je vina, a vedia, čo je svedomie. Na to nás vie naučiť iba Boh. Boh vie jedine vo svedomí človeka prebudiť pravé vedomie viny. Potrebujeme Božie usmernenie, aby sme sa spoznali. To pravé hlboké sebaopoznanie vzniká vtedy, keď Boh nás osloví v súžení. „Ja som na vine!“ – sa ozýva len vtedy, keď vidíme ako sa nám zrúti všetko pred očami. Je to šíp Všemohúceho, ktorým zasiahne to najbolestivejšie. Len spasiteľská láska môže priniesť zmiernenie a úľavu. Júda je obhajcom Benjamína, ale zároveň aj vyznávačom hriechu z minulosti.

Už vie, že tu nejde o jeho kožu, ale o utrpenie Benjamína a následne i otca v šedinách, ktoré bude oveľa ťažšie zniesť ako hocičo. Totiž vidieť utrpenie najmilšieho a pritom mu nevieš pomôcť je horšie ako smrť. Bratia obstáli v skúške, veď sú ochotní stratiť vlastnú slobodu a vzdať sa zaslúbenej zeme, len aby... Nasadia všetko, zápasia so správcem celého Egypta, len aby...

Z Júdovho potomstva pochádza i náš Zástanca a Obhajca, Ktorý sedí po pravici Boha Otca Všemohúceho a Jeho služba je zjavná i v súčasnosti: *„Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme u Otca obhajcu – Ježiša Krista, spravodlivého.“* (IJn 2,1) Jeho prímluva za nás je silná a skutočná. Naším zástancam a obhajcom je Pán Ježiš Kristus, Ktorý ako spravodlivý konal za nespravodlivých. Júda raz zlyhal (viď. IMojž 38), ale teraz sa naozaj zachoval tak ako sa patrí tomu požehnaniu, ktoré dostal od Jákoba: *„Júda, teba budú chváliť tvoji bratia, tvoja ruka bude na šiji tvojich nepriateľov. Budú sa ti klaňať synovia tvojho otca. Júda je levíča. Od koristi si sa zdvihol, syn môj, leží a odpočíva ako lev a levica; kto ho donúti, aby vstal? Nevzdiali sa žezlo od Júdu ani vladárska berla od jeho nôh, kým z neho nevzide vládca, ktorého budú poslúchať národy.“* (IMojž 49,8-10)

Biblický text: Druhý list Korinťanom 11. kapitola, 1-15. veršov

„Kiež by ste zniesli trochu mojej nerozumnosti! Áno, znášajte ma! Veď horlím za vás Božou horlivosťou a zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás

predviedol Kristovi ako čistú pannu. Bojím sa však, aby sa vaše mysle neodvrátili od úprimnosti a čistoty voči Kristovi tak, ako zviedol had Evu svojou lstivosťou. Keď k vám niekto príde a zvestuje vám iného Ježiša, než sme vám hlásali my, alebo keď prijímate iného ducha a iné evanjelium, než ste dostali, vy to pokojne znášate. Ja si však myslím, že v ničom nezaostávam za veľkými apoštolmi. Ak aj som nedoukom v reči, nie však v poznaní; veď sme vám to vo všetkom a všetkým dokázali. Vari som sa dopustil hriechu tým, že som sa ponížil, aby ste vy boli povýšení tým, že som vám zadarmo zvestoval Božie evanjelium? Iné cirkvi som ochudobnil tým, že som prijal od nich podporu, aby som mohol slúžiť vám, a aj keď som bol u vás a ocitol som sa v núdzi, nikomu som nebol na ťarchu. Veď v čom som pociťoval núdzu, vypomohli mi bratia, ktorí prišli z Macedónska. A tak vo všetkom som sa chránil a budem sa chrániť, aby som vám nebol na ťarchu. Je vo mne Kristova pravda, preto moju chválu v krajoch Achájska nič nezadrží. Prečo? Azda preto, že vás nemilujem? Boh to vie! Čo teda robím, budem robiť aj naďalej, aby som odňal zámienku tým, ktorí hľadajú príležitosť vychvalovať sa a ukazovať sa, že sú takí ako my. Sú to totiž falošní apoštoli, lstiví pracovníci, ktorí sa tvária ako Kristovi apoštoli. A nie div, veď aj sám satan sa tvári ako anjel svetla. Nie je to nič prekvapujúce, ak sa aj jeho služobníci tvária ako služobníci spravodlivosti. Ich koniec bude primeraný ich skutkom.

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-6.verš:

Obhajoba apoštola Pavla je namieste. To, akým spôsobom sa obhajuje, je i záverom pôsobenia falošných apoštolov v Korinte. Chce im otvoriť oči, práve preto začína svoj prejav neobyčajným zvratom: „Kiež by ste zniesli trochu mojej nerozumnosti!“ Prečo to podčiarkuje? Prosí Korinťanov, aby ho znášali, lebo potrebuje prehovoriť o takých dôležitých veciach, ktoré sa ho bytostne dotýkajú. Bojí sa o nich. Teda je žiarlivý. Žiarlivosť ako prostriedok neoblomnej bojazlivosti. Jeho bojazlivosť o nich však pramení z bohobojnosti. Nič iné ho nevedie, len Božia horlivosť. Veď svoju službu v Korinte a nadviazanie vzťahov s nimi prirovnáva k zásnubám. Keď sa mladý muž rozhodne zasnúbiť sa, vytvára taký vzťah, ktorý má oveľa hlbšie korene ako priateľstvo. Môžeš mať mnoho priateľov, ale snúbenca a snúbenicu len jednu. Ak by snúbenec nevenoval pozornosť svojej snúbenici, a pobehoval by po inej, každý by bol žiarlivý. Apoštol Pavol má sa čoho obávať, veď Korinťania odvrhli Krista. Jeho opodstatnenie je na mieste. „Bojím sa!“ – to je to najviac čo s Božou horlivosťou človek môže urobiť pre cirkevný zbor. Bojím sa a s Božou horlivosťou prehovorím! Bojím sa a vyjadrím svoje osobné stanovisko! Bojím sa! Korinťanov prirovnáva k čistej panne, ktorá ešte nikdy nemala žiadny sexuálny vzťah s iným mužom. Ten cirkevný zbor, ktorý zabudne na svoj osobný vzťah s Kristom, ten zabudne na všetko. Apoštol sa

bojí toho, že cirkevný zbor zabudol na Kristovu lásku, Ktorý je jeho Ženíchom. Len Krista a nikoho iného nemôže a nesmie milovať. Vernosť cirkevného zboru je vernosť ku Kristovi.

Korinťanov zviadli iní ako Evu had v raji. Had je Satan (viď. Zjav 12,9, Zjav 20,2) Hadova ľstivosť je vytrvalá, veď človeka zvádza takým spôsobom, že používa Božie výroky, pretvára ich a zneistí svoju obeť. Nakoniec svojou pravdou vyplní miesto Božích slov. Eva zabudla na to, čo Boh povedal, je pred stromom, z ktorého nemohla jesť a zrazu je aj ona a dáva i Adamovi. Mala by sa vzchopiť Božích slov, a k ním sa pridržať, ale je neskoro.

Je lepší stav v cirkevnom zbore v Korinte? Nie. Aj oni sa vzdialili od Krista. Centrom ich pozornosti zachvátil iný Kristus, iný duch a iné evanjelium. Vždy je dôležitý pri zvestovaní evanjelia jeho obsah. Iný Kristus nie je živý. Iný duch nás pomätie, iné evanjelium nás zvádza. Kde v centre pozornosti nie je nekonečná Kristova sláva, tam apoštol je falošný. Vernosť znamená, že moja myseľ sa koncentruje len na JEDNÉNO a JEDINÉHO, a to na PRAVÉHO. Ten iný Kristus, ktorý hlásali iní apoštoli, sa lepšie páčil Korinťanom. Pôsobivejší bol ten iný duch a to iné evanjelium bolo pestrejšie, veď mohli sa asi voľne pohybovať podľa vlastných predstáv. Ten od nich asi nežiadal všetko: celé srdce a celú myseľ. Iné evanjelium im bolo pohodlnejšie ako to Pavlom zvestované. Korinťania boli veľmi otvorení, a apoštol Pavol preto sa bojí o nich. Čo Boh zjavil v Kristovi, to je do bodky v Jeho Slove obsiahnuté. Našu pozornosť nikdy nič nemôže odvrátiť od Krista, Ktorý sám nás učí: „*Zostaňte v mojej láske!*“ (Jn 15,9)

Apoštol sa totiž vyrovná svojim odporcom. Necíti sa byť menej cenný. Je asi menej zdatný v rétorike, jeho slová nie sú také pekné, jemnučko zabalené a obalené z cieľom obalamutenia Korinťanov, ale v poznaní Krista nezaostáva. Asi je idiot (toto slovo používa), veď nevie sa dobre vyjadriť, nie je „superapoštol“, ale je vedený významom skutočného evanjelia a usiluje sa čisto a jasne sprostredkovať dobrú zvesť a radostnú novinu všetkým Korinťanom. To, čo sa dostalo jeho službou do úzadia, to sa dá obnoviť? Živý Kristus, oživený Pán bude ešte panovať medzi nimi? Pavlova horlivosť sa týka jedine živého vzťahu s Kristom. O nič iné sa nemôže opierať ani cirkevný zbor, len o Krista.

7-15.verš

Apoštol Pavol bol častokrát podvedený a pod farchou klebiet i ponížený Korinťanmi. V týchto veršoch sa ohradzuje proti tým, ktorí ich celkom pomiatli. On medzi nimi pôsobil ako apoštol a nikdy nechcel byť ich jediným superapoštolom. Pavol má jediný atribút, ktorým sa môže pýšiť, a to je jeho pokora a poníženosť. Apoštol Pavol je nesebecký a nezištný.

Jeho nezištnosť však aj falošní apoštoli využili k tomu, aby ho obvinili. Oni vykladali Pavlov čin tak, že každý sluha prijíma peniaze od cirkevného zboru,

v ktorom pracuje. Pavol sa od toho celkom dištancoval, a to podľa falošných apoštolov nie je v poriadku.

Áno, nebolo to v poriadku, ale druhá strana sa chcela vychvaľovať s tým, že oni podporujú aj finančne službu apoštola Pavla. Apoštol Pavol sa však o ich finančné zabezpečenie vôbec nezaujímal. Jeho podporovali nezištne cirkevné zbory z Macedónie, ktorí sa pozerali len na šírenie evanjelia. Ich zaujímala jediná vec: Služba Pánova, ktorú apoštol Pavol vykonával. Práve preto ofera nie je len dobrý čin, ale treba za ňou vidieť akým úmyslom ten dotýčný daruje. Apoštol Pavol dobre poznal úmysly Korinťanov a oboznámil sa aj s úmyslami kresťanov žijúcich v Macedónii. Ak máš málo prostriedkov, nezveruj sa s týmito problémami ľuďom, ale prehovor o tom s Pánom. On ti zaručene pomôže: **„váš nebeský Otec predsa vie, že to všetko potrebujete. Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá.“ (Mt 6,32-33)**

Apoštol Pavol sa rozhodol, že pomoc ktorého zboru prijíma a ktorého nie. On mal v tom slobodu. Existujú aj dnes ľudia, ktorí radšej umrú od hladu ako keby mali požiadať niekoho o pomoc. Existujú ľudia, ktorí si hovoria, že od toho dotýčného by som neprijal / neprijala nič, lebo jeho úmysly sú nekalé. Musíme na naučiť nielen dávať, ale aj prijívať. Apoštol Pavol svoju službu v Korinte vykonával bez peňažných darov. Nechcel byť na ich obťaž a práve preto rozhodol sa pre pomoc iných. Potrebujeme veľa pokory, aby sme s láskou a s jemnocitom prijali dary od iných. Tvoja márnosť alebo hrdomyseľnosť ti prekáža v tom, aby si mohol / mohla prijívať dary od iných kresťanov?

Je zarážajúce asi počuť pre Korinťanov, že apoštol Pavol pociťoval núdzu v Korinte i to, že kto mu pomohol: bratia z Achájska. Pomoc prichádza vždy, ale neobyčajným spôsobom. Nevieme, či sa Korinťania zahanbili pri počúvaní týchto správ. Nevieme, ako sa zachovali, len jedno je isté, že prichádzajúci bratia z Achájska pomohli Pavlovi. Ťarcha a pomoc prišla z ďaleka. Nie je kresťan ako kresťan. Nie je človek ako človek. Ani malíček nemáme rovnaký, ale jedno je isté, svojich si Pán nedá a nenechá.

Apoštol Pavol vedel, čo hovorí. Apoštol Pavol vedel, prečo to hovorí. Nič nechcel od nich prijívať, lebo u neho prioritou bola iná. V centre jeho pozornosti stálo zvestovanie Krista. Nič nemôže zmeniť na tom, že za akým cieľom prichádza do Korintu. Jeho osoba, jeho ťarcha, jeho núdza, jeho život a jeho nedostatky sú druhoradé. Nič nemôže byť a stať sa prekážkou pre šírenie evanjelia.

Pavol nebol a nechce byť nedôverčivý. Pavol na svoju obhajobu privoláva Pána. Jeho láska pramení z Boha, a nikdy by nepísal o takýchto veciach, kedy sa nezaujímal láskou o cirkevný zbor v Korinte.

Apoštol Pavol bojuje proti falošným apoštolom, ktorí majú sladké rečičky ako med, ale ich jazyk je plný jedu. To je práca Satana. Existuje jedna metóda, ako sa dištancovať od tejto práce. Ježiš hovorí: **„Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja budem prosiť Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby bol s vami**

až naveky – Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, veď zostáva pri vás a bude vo vás.” (Jn 14,15-17) Vždy sa zaoberať len s pravým Kristom a s Jeho čistým Slovom. Duch pravdy nám zjaví Slovo čisté a nemenné. Falošné treba vždy porovnať s pravým.

Kto pracuje s peniazmi, a dobre ich pozoroval, vie, ktorá bankovka je pravá a ktorá je falošná. Čo je pravé a čo je falošné? Apoštol Pavol vyberá práve tento spôsob jednania v cirkevnom zbore v Korinte. Pravým cieľom apoštola Pavla je chvála Ježiša Krista v každej oblasti každodenného života. Pravé alebo falošné? Čisté alebo špinavé? Bez Krista sa nezaobídeme, aby sme videli, čo je skutočné a živé.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Hospodinov anjel táborí okolo bohabojných a vyslobodí ich.“ (Ž 34,8) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 36: „Hriech vábi duše bezbožných...“